

Od vseh?

Ne, glej, pomoč se že bliža. Botra Urša in še štirje kmetje gredo ravno proti njemu.

„Tone, kje si?“ zakliče Urša tiho, ker ga v temi ne razloči.

„Tukaj sem, botra!“ ji odvrne Tone s slabim glasom.

Vsi se mu približajo. Skrbno se nagne Urša k njemu in ga sočutno vpraša: „Ali si hudo ranjen?“

„O, hudo, hudo!“ ji prikima Tone.

„Le malo potrpi, ti bomo kmalu naredili nosilo iz vej pa te bomo nesli domov.“

In možje jamejo spletati nosilo iz vej.

Kako je pa mogla Urša izvedeti, da je Tone ranjen? To je bilo tako-le:

Ko je namreč on zapustil hišo, je šla Urša za njim, ker se ji je že dozdevalo, kaj se bi vtegnilo zgoditi. Vrhu tega je pa še videla dva kmeta — lovca, ki sta hitela proti gozdu. In ker sta imela puško, jo je to še bolj potrdilo v njeni sumnji, da je to vse namenjeno proti Tonetu. Malo potem je slišala še strel in sedaj ni več čakala, ampak je brzo odšla v vas po može, katere sedaj dobimo pri Tonetu.

(Konec prih.)

Iz pastirskega življenja.

(Spisal M i r k o M.)

Vsaka žival na zemlji ima svojo slabo in dobro stran. Le o nedolžnih ovčicah pravijo, da nimajo nobene napake, vsled katere bi jih mogel človek grajati. Že na prvi pogled se nam prikupijo s svojo krotkostjo in ljubeznivostjo. Saj je nimajo niti najmanjše reči, s katero bi mogle človeku storiti kaj žalega, ali se vsaj braniti pred njim. Toda kar trdim o ovčicah, se nikakor ne more reči o ovnih ali „kostrunih“.

Kdor izmed malih čitateljev je že videl ovna z nazaj zavitimi rogmi, kako se je zaletel v pastirja, ta mi bode pač pritrnil, da ovni ne zaslužijo take pohvale. Naj povem tu iz svoje skušnje, koliko neprilik mi je prizadejal nekoč tak porednež.

Neko zimo je imela ovca liska lepo pisano jagnje, in sicer kostrunčka. Do tega sem imel jaz neko posebno veselje. Ko je že nekoliko odrastel, nesel sem mu vsakokrat, ko je šla sestra ovcam pokladat krmo, nekoliko kruha ter sem mu ga počasi dajal. Neizrečeno me je potem veselilo gledati, kako je prijazno jemal iz roke kruh in mi lizal prste. Vsled tega se me je tako navadil, da, če sem ga izpustil iz hleva, je tekal za menoj kakor psiček.

Zlasti je bilo veselo po letu, ko je gnala sestra mojega marogca — tako sem ga namreč imenoval — z drugimi ovcami vred na pašo. Gnal sem ž njo in tam sva z marogcem skakljala in tekala semtertja, da je bilo veselje. V žepu sem imel zanj vedno kaj kruha ali drobtin, ki sem mu jih polagoma dajal. To ga je tako navezalo name — da je hotel biti vedno pri meni. Ako mu nisem hotel dati nič kruha, začel se je vspenjati po meni in me dregati z glavo. Meni je bilo to seveda zelo všeč. Začel sem ga še nalašč malo dražiti in mu nastavljal roko, da se je zaletaval vanjo. Sestra in tudi drugi domači so me svarili, naj se ne igram tako z marogcem, češ da ga bodem navadil trkati, in da bo tako postal še vsem nevaren ali saj nadležen. Jaz pa se nisem dosti menil za to, ker nisem mogel verjeti, da bi se krotki marogec kdaj tako spremenil. Ostala sva še vedno dobra prijatelja. Poletje je hitro poteklo, in ko so nastopili mrzli jesenski dnevi, nisem več hodil s sestro na pašo. Zato sva z marogcem prav malo prišla skupaj.

Moj marogec je med tem hitro rasel in prihodnje poletje je bil po mojem mnenju že cel junak. Tudi jaz sem že toliko napredoval, da sem postal samostojen pastir. Izročili so mi čredo ovac, naj jih gonim na bližnji pašnik. Z velikim veseljem sem se poprijel svojega posla. Vsako jutro sem zgodaj vstal, mati so mi dali kos kruha in hajd na pašo s čredo belih ovac, med katerimi je bil tudi moj prijatelj — marogec. Takoj sva se zopet sprijaznila. Začel me je nadlegovati za kruh, katerega sem mu tudi dosti zdajal. Vedno se je sukal in muzal okrog mene; če pa mi je kruha zmanjkalo, ali če mu ga nisem hotel dati, tedaj pa je marogec pokazal, kaj zna. Pomaknil se je za par korakov nazaj, povspel ušesi in se zaletel z vso silo proti meni. Pogosto je bil ta naval tako silen, da me je podrl na tla, kakor sem bil dolg in širok. Marogec se potem ni zmenil čisto nič za mojo šibo ali za udarce, hotel je imeti ali kruha v gobčku ali pa mene na tleh. Prvega je dobil mnogo, a tudi drugo njegovo veselje ni bilo preredko.

Pogosto bi bil rad snedel kos kruha, ki sem ga dobil doma, a treba ga je bilo prihraniti za marogca, da sem ga z njim potolažil, če me je prišel nadlegovat. Ko sem mu pa razdal vsega, bil sem zopet v takih škripcih, kot prej. Marogec me je začel dregati in dregati ter se zaletavati proti meni, da sem se sam sebi smilil. Preostajalo mi ni nič družega, kakor vleči se na tla in počakati, da je rogovilež odšel. Bili so to slabi časi zame. Niti v družbi drugih pastirjev nisem smel več pasti, ker se je vsak bal mojega marogca — dasi proti drugim ni bil tako sovražen kakor proti meni.

Doma si niti povedati nisem upal, kako preglavičo mi dela moj nekdanji prijatelj. Saj sem si bil tega sam kriv, ker nisem poslušal starišev, ko so me svarili, naj ne učim koštruna trkati.

Nekega dne pa mi pravijo oče: „Danes pa ženi ovce na Okroje; tam je bil pred par leti posekan smrekov gozd, sedaj pa je na onem mestu vse rudeče jagod. Lahko se jih do sita naješ in v onem-le lončku jih tudi malo prinesi svoji sestrici, ki jih tako rada jé.“ S tem sem bil takoj zadovoljen, toda začelo me je ob enem skrbeti, kaj bo z marogcem, kajti vedel sem, da lonček cel in pa marogec, — to ne gre skup. Vendar očetu tega nisem

povedal. Vzel sem molče posodico in gnal na določeno mesto. Da bi lažje krotil svojega hudomušnega zvitrogca, vzel sem s seboj tudi malo soli. Ko sem ga gnal na pašo, je šlo vse dobro. Marogcu sem kmalu zdajal vso zalogo kruha in soli. Pasel sem ves čas lahko. Ovce so se z ovnom vred rade pasle, jaz pa sem se gostil s sočnatimi jagodami. Ko sem se jih nazobal do sita, sem napolnil lonček do vrha.

Kmalu se odpravim s čredo proti domu. Marogec me je začel sedaj zopet nadlegovati in hotel je imeti svoj delež. Jaz sem v jedni roki nesel lonček, z drugo pa sem dajal ovnu zadnje drobtinice, ki sem jih še imel v žepu. Slednjič mi je tudi teh zmanjkalo. Marogec je nekaj časa potrpežljivo čakal — slednjič pa se oddalji za nekaj korakov — zaleti se proti meni, in predno sem se mogel umakniti, ležal sem na tleh, kakor sem bil dolg in širok, lonček pa je priletel ob kamen in se razletel na drobne kosce. Lepo rudeče jagode so se razsule na okrog.

Na roki sem dobil precejšno rano, ki pa me ni toliko bolela kolikor strah, kaj bodo doma rekli, ko zvedo, kaj se mi je prigodilo. S potrjim srcem in krvavo roko sem prignal domov. Ko zaprem čredo v hlev in pridem v hišo, so mi takoj na obrazu poznali, da se mi je prigodilo nekaj neljubega. V tem zapazijo, da imam krvavo roko. Vsi prestrašeni me sprašujejo, kaj se mi je prigodilo. Jokaje sem jim vse odkritosrčno povedal — isto tako, kaj se je prigodilo z lončkom.

Drugi so se mi smejali, oče pa so mi rekli: „Vidiš sedaj, kako je bilo prav, ko smo te svarili po zimi, da ne vadi koštruna trkati. Dovolj si že kaznovan za svojo neposlušnost. Zapomni si pregovor, ki pravi: „Bolje je slušati kakor poskušati.“

Od sedaj za naprej je ostajal marogec v hlevu, kjer so ga posebej krmili, da se je zredil, in slednjič so ga prodali. Jaz pa sem spet vesel in brez skrbi gonil na pašo, rešen svojega hudega sovražnika.

Ugaša svitli beli dan . . .

Ugaša svitli, beli dan,
Nizdoli nočca plava,
In zvezd nešteti na nebó
Duh božji prižigava . . .

Pa saj na nebu, daleč tam
Nikdar to zvezde niso:
Oj, angelčkov presvetih to
Nebeške le oči so!

In jasno, sinje to nebo
Nikakor ni, nikoli:
To le zavesa šinja tam
Ob božjem je prestoli . . .!

Vneslav.

